

det ærede Medlem ikke at stille Forslag om, at det skulde være en Betingelse, at Biskoppen er villig til at ordinere.

Jeg maa i Tilslutning til mit Partis Ordfører (Elna Munch) fraraade, at disse to Ændringsforslag vedtages, og hævde, at Kvinder bør paa dette Omraade, og ikke mindst paa dette Omraade, være fuldt ligestillede med Mænd.

N. Johan Laursen: Det vilde vel ikke være helt rigtigt at mig, hvis jeg takkede for den gode Modtagelse, som de to Forslag havde faaet. Det var jo en ret skarp Kritik, der mødte dem fra alle Sider. Men jeg fortrøster mig alligevel til, at disse to Forslag staar paa det praktiske Livs Grund, medens meget af det, der blev udtalt imod dem, hører hjemme under en rent teoretisk Diskussion.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Elna Munch) fremhævede stærkt, at der var stillet to Særbetingelser for Kvinders Adgang til Præsteembeder, og at det, det gjaldt om, var, at der skulde være lige Adgang for Mænd og Kvinder. De to Særbetingelser var — det samme var den højtærede Minister inde paa — Ordination og Indstilling fra et Flertal af et Menighedsraad. Det kan være rigtigt nok, men jeg vil dog spørge, om der ikke ogsaa stilles den Betingelse for en Mands Kaldelse til et Præsteembede, at han skal være ordineret. I og for sig skal altsaa Kvinderne have den samme Uddannelse og i det hele opfylde de samme Forpligtelser, hvortil saa kommer denne ene særlige Ting, at de skal indstilles af et Flertal af et Menighedsraad. Dette er en Bestemmelse, som det af Hensyn til den historiske Udvikling er naturligt at have til at begynde med. Jeg nævnedes som Begrundelse for Forslaget, at den danske Rigsdag altid havde taget med nansom Haand, hvor Talen var om at indføre noget nyt i Folkekirkens Organisation, og Forslaget her stilles som Udtryk for denne Nansomhed. Jeg tror, at det er baade sundt og naturligt, ogsaa for de Kvinder, som i kommende Tider maatte ville søge Præsteembeder, at de kan modtages med Tillid af den Menighed, de kommer til. Der blev sagt, at det kunde jo ogsaa naas paa anden Maade, nemlig ved at bringe de 200 Præsteembeder, som Menighedsraadene for Tiden ikke skal udtale sig om, ind under Menighedsraadens Beslutning. Det var den ærede Ordfører for Regeringspartiet, der fremhævede dette, og ogsaa den højtærede Minister kom ind derpaa. Den højtærede Minister drog for Resten en uberettiget

Slutning deraf, idet han sagde, at Forhandlingerne om dette Spørgsmaal havde vist, at Venstre slet ikke ønskede, at der kom kvindelige Præster. Det kan den højtærede Minister ikke fastholde. Selve Forslaget her viser tydeligt nok, at vor principielle Stilling er den, at vi ikke vil modsætte os, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder. Men et andet Spørgsmaal er, om det i en saadan teoretisk Diskussion, som det for Øjeblikket er, er rigtigt at tilbyde at gøre et saa dybt Indgreb i Menighedsraadsloven og forandre Betingelserne for Adgang til de 200 Præsteembeder, idet man dog vel maa gaa ud fra, at Regeringen og Rigsdagen i sin Tid havde en Mening med at give disse 200 Embeder en Særstilling. Det er et Vidnesbyrd mere om, at hele denne Sag trænger til en omhyggelig Behandling her i Rigsdagen, hvorunder bl. a. dette Spørgsmaal kunde tages op, i Stedet for at gennemføre en Ordning deraf ved en saadan lille Lejlighedslov, idet det faktiske Forhold dog er det, at ingen Menighed har haft Trang til at faa en Kvinde til Præst og fremsat Begæring derom, og at der, saa vidt jeg ved, heller ikke endnu har været nogen kvindelig Ansøger til et Præsteembede. Dette er saaledes en Lovgivning, som ikke har Rod i det praktiske Livs Krav og i den kirkelige Udvikling. Saa snart vi kommer dertil, forsvinder ogsaa en god Del af de mange Indvendinger, der er blevet gjort mod de to Forslag, thi saa kommer vi over paa Virkelighedens Grund. Og der vil jeg da sige, at paa et enkelt Punkt forstaar jeg ikke den Tale, som den højtærede Kirkeminister holdt; han talte nemlig om, at det vilde føre til biskoppeligt Enevælde, naar vi fastholdt Ordinationen. Jeg forstaar ikke dette, thi jeg gad da vide, om det var tænkeligt, at nogen Kvinde for Tiden kunde blive kaldet til præstelig Virksomhed i den danske Folkekirke, uden at vedkommende havde opnaaet Ordination. Jeg skal ikke her komme ind paa det Spørgsmaal, om en Biskop er pligtig eller ikke pligtig at ordinere Folk i al Almindelighed. Hvis vi skal have en teoretisk Diskussion om den Ting, vil jeg sige, at jeg tror, en Biskop er pligtig at ordinere den, der bliver kaldet til et Præsteembede; men det hindrer virkelig ikke, at der kunde tænkes at være saadanne Forhold til Stede, at en Biskop vilde gøre den højtærede Kirkeminister opmærksom paa, om det ogsaa var rigtigt, at han i dette Tilfælde ordinerede den paagældende Person. Jeg skal ikke komme ind paa, hvordan saadanne Tilfælde kunde foreligge i det praktiske Liv, men det kunde dog tænkes,